Scris de Ninel Ganea
Miercuri, 11 Ianuarie 2017 20:40

Mereu cu un pas înaintea progresului, Franța a decis recent să legifereze donarea involuntară de organe. Dacă o persoană trecută la cele veșnice nu stipulează în mod expres, scris sau oral, că nu dorește să-i fie prelevate organele după moarte, atunci statul francez dispune de trupul omului după cum consideră de cuviință. Știrea a fost diseminată, printre alții, cu încântare (?) și de fostul ministru tehnocrat al Sănătății, despre care un filosof român spunea că are calități angelice.

E relevant și cine susține o asemenea lege, dar cred că important este a vedea ce se ascunde în spatele ideii, care sunt presupozițiile filosofice și politice ale unei astfel de inovații sinistre.

Privită cu o superficialitate de neîngăduit, măsura este benefică. Vor fi salvate vieți numeroase, multă lume va fi fericită, nimeni, în aparență, nu are de suferit, etc. Doar că această perspectivă este una imanentistă, în care scopul vieții îl reprezintă doar prezervarea vieții acesteia, prin orice mijloace, deoarece ea este singura care există. Dincolo de moarte, nu mai este nimic. În fond, dacă ne uităm cu atenție, măsura reprezintă semnul unei îndepărtări totale de restaurația inaugurată de creștinism. “Pierderea speranței creștine, neîncrederea curentă în viața de apoi, eșecul în înțelegerea Evangheliei și necredința în ea, în adevărul său divin – acestea au dus la experimentele blasfemice și monstruoase asupra personalității și vieții omului. Viziunea creștină asupra vieții și morții, înțelegerea și concepția creștină asupra vieții de aici drept un dar de Dumnezeu ca pregătire pentru veșnicie – au fost pierdute în întregime. Iar de aici avem următorul rezultat: teroarea în fața morții, văzută ca o distrugere completă a vieții și o pulverizare a personalității; și o agățare cu dinții de viața pământească – trăiește, trăiește, trăiește, indiferent de cost sau mijloacele necesare pentru a-ți prelungi viața pământească, căci mai încolo nu este nimic”, spunea Sf. Mitropolit Filaret al New Yorkului , într-o predică care atingea subiectul transplantului.

O rădăcină a acestei idei pernicioase de a trata corpul ca pe un obiect oarecare, pe care după moarte îl poți mutila, incincera sau cu care poți face, în principiu, cam ce vrei o reprezintă dualismul gnostic.

În gândirea precreștină, în ereziile gnostice și în diverse culte orientale există o separare clară a sufletului de corp, care implică în mod natural dezavuarea acestuia din urmă. De aici, ca o consecință colaterală, și cruzimea, neașteptată pentru sensibilitățile creștine, prezentă în multe romane sau povestiri asiatice.

În gândirea ortodoxă, există o distincție între trup și suflet, dar ea este mai degrabă analitică. Cele două sunt intim și inextricabil legate, iar legătura dintre ele reprezintă o taină a persoanei, recunoscută parțial chiar și de firi mai moderne, care vorbesc astăzi despre o memorie a organelor. În tradiția creștină, după moarte, chiar dacă sufletul se desparte de corp, la înviere, oamenii vor învia și cu trupurile lor. Altfel spus, oamenii nu sunt doar suflet sau doar trup, iar fiecare om are corpul său personal, nu unul de împrumut sau unul surogat. Descoperirea ADN și, odată cu ea, spulberarea argumentului că omul nu este același, deoarece celulele sale se schimbă neîncetat pe parcursul vieții, vine să confirme dintr-o perspectivă empirică ideea de persoană unică. La fel cum problemele legate de transplanturi și transfer al unor caracteristici personale “psihologice” aruncă o lumină diferită de înțelepciunea modernă asupra întregii chestiuni.

O altă interpretare a problemei transplantului ne este oferită de evoluționism. Darwinisimul și moștenitorii săi ideologici relativ mai supli neagă ideea creației unor specii separate. Totul este un întreg continuum în care speciile evoluează unele din altele, ceea ce face ușor de acceptat nu doar ideea de a lua organe de la alți oameni, ci chiar și de la animale.

Sistemul de presupoziții gnostico-evoluționist explică suficient de clar motivul pentru care o astfel de decizie legislativă trece drept un pas înainte (spre ce?), fără a sesiza niciuna din problemele importante.

Însă, unul din adevărurile greu de înghițit este că dacă o viziune metafizică are deficiențe serioase, ca și cum asta nu ar fi destul de grav, atunci ele se vor reflecta mai devreme sau mai târziu și în concepția politică.

Potrivit celor care susțin inițiativa franceză, corpul nu doar că nu mai aparține lui Dumnezeu, dar el nu mai aparține nici măcar omului. Statul devine automat posesorul trupului tău, dacă nu ai fost suficient de precaut încât să lași o precizare scrisă în acest sens. Avem de-a face, în mod implicit, cu un comunism gnostic, care dispune de oameni, fără niciun fel de respect pentru cultură, identitatea și trupul lor. Iar aici nu este vorba de niciun fel de metaforă, ci tocmai de structura internă a acestei idei. Pentru a face mai limpede cazul, să comparăm transferul abuziv de organe cu situația unei persoane care deține o casă, iar în momentul morții nu are un testament explicit privitor la viitorul casei sale. Conform logicii franceze, statul devine automat proprietar al casei și o va utiliza după cum consideră. Va vinde ferestrele, va da jos acoperișul, va pune pe foc parchetul, șamd. Moștenitorii nu au niciun drept asupra casei și niciun cuvânt de spus în fața statului. Autoritatea centrală este singura în măsură să decidă. Pentru prezervarea vieții, a ecosistemului, a reducerii încălzirii globale, a inechităților sociale, să spunem. Comunismul acesta, de altfel, nu este deloc întâmplător și se reflectă cu exact aceleași argumente și “soluții” și în chestiunea vaccinurilor. Nu demult, același ministru tehnocrat al Sănătății a propus o lege a vaccinurilor în care părinții nu doar că trebuie să își motiveze decizia de a opta să nu își înțepe copiii, dar sunt nevoiți să participe și la niște cursuri (ședințe) de instruire cu privire la avantaje, înainte de a decide.

În altă ordine de idei, chiar dacă lăsăm deoparte argumentația libertariană cu privire la proprietatea asupra corpului, ar trebui să fie limpede că și într-o perspectivă mai tradiționalistă politic, situația nu ar diferi prea tare. Pentru că drepturile asupra celui decedat ar aparține rudelor celor mai apropiate, Bisericii de care aparține și, în cele din urmă, comunității locale. În niciun caz, autorității centrale.

În fine, o altă problemă practică, greu de ocolit în contextul transplanturilor o reprezintă situația celor aflați în moarte clinică. Practic, o astfel de lege creează stimulentele perfecte pentru a-i declara pe tot mai mulți pacienți decedați, chiar dacă mulți dintre ei ar putea să devină din nou perfect sănătoși, după cum o dovedesc nenumărate cazuri.

Legea transplanturilor obligatorii va fi adoptată, probabil, și la noi în țară. Și nu va fi vorba doar de maimuțărealea tipic românească în fața idolilor de la apus. Când sistemul de presupoziții religioase și filosofice se schimbă radical, consecințele nu întârzie să apară. Așa că, fără un reviriment al vieții și gândirii creștine, alunecarea în barbarie este inevitabilă.